

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Šablona č. IV, sada č. 3	
Vzdělávací oblast	Český jazyk a literatura
Vzdělávací obor	Sloh
Tematický okruh	Životopis
Téma	Osobní životopis a životopis nejbližších příbuzných osob
Ročník	4.
Anotace	Materiál slouží k procvičení záznamu vlastní životopisu a životopisu nejbližších osob. Práce je určena pro jednotlivce.
Očekávaný výstup a klíčové kompetence	Žák je schopen zapsat životopisná data sebe a osob jemu příbuzensky nejbližších.
Klíčová slova	Životopis
Druh učebního materiálu	Pracovní list
Autor/vytvořeno	Bc. Kristian Ostřížek / březen 2013

Následující vyprávění může sloužit jako motivace žáků k vypracování následných otázek a úkolů.

Můj pradědeček z matčiny strany byl námořník. Plavil se na zaoceánském parníku „Athéna“ podél hranic Evropy. Moje prababička byla švadlena a vždy na dědečka čekala dlouhou dobu, než se vrátil. O praprarodičích z tatínkovy strany nevím nic. Můj dědeček z matčiny strany byl inženýr. Dlouhou dobu strávil s celou svou rodinou na Kubě a v Íráku. Měl mnoho sourozenců. Vždy mi vysvětloval, jak funguje fyzika a naučil mě spoustu věcí – jak řezat a sekát dříví, jak pořádně zatopit, jak se o sebe postarat. Moje babička pracovala většinu života v nakladatelství a je hodně sečtělá a zcestovalá. Ví toho opravdu hodně a mě vždy bavilo ji poslouchat. Moje babička z otcovy strany umřela když mi bylo osm let. Byla s ní vždy ohromná legrace. Měla psa a spoustu dobrých nápadů. Nikdy v životě mě neokřikla, ani mi nic nepřikazovala – vždycky jsme se spolu ohromně bavili. Můj druhý dědeček bydlel v Brně, a tak jsem ho viděl jen jednou za čas. Měl churavou nohu a vyplétal tenisové rakety. Měl na to takový zvláštní stroj s pákou, za kterou jste museli pořádně zabrat, aby jste s ní pohnuli. A když jste nebili pořádně opatrní, byla schopná vám vyrazit zuby – takovou měla sílu. K dědovi jsme do Brna jezdili vždycky o prázdninách a doteď si pamatuji dům, kde bydlel, vůni a vzhled jeho bytu, i veškeré okolí, kam jsme chodili ven. V jeho domě byla dole na schodišti na zábradlí hlava malého andílka a náš rituál byl při příjezdu a odjezdu dát té hlavě pořádnou facku... Kromě toho si vzpomínám na báječnou brněnskou přehradu, kam jsme se jezdili šalinou (brněnsky tramvaj) koupat.

Děda a babička z máminy strany nás brali často na chatu poblíž Měchenic. Byla to postavená chata v tzv. osadě „Brabčárna“ a praděda s dědou ji postavili ještě před druhou světovou válkou. Kolem potom vzniklo spoustu dalších stavení, které postavili příbuzní mého děda a babičky. Moc rádi jsme jezdili na tato místa, protože kolem dokola byly samé lesy, potoky, stráně a skály a my jsme si tam užili mnoho legrace i dobrodružství. Skoro bych řekl, že o něčem takovém se dnes může většině dětí leda zdát... Měli jsme tam partu, se kterou jsme stavěli bunkry, lezli po skalách, vymýšleli alotria, jezdili na kolech, ale i chodili na pomlázky, lovili ryby v potoce, podnikali výpravy a další radosti.

Když mi byly necelé tři roky, narodil se můj bratr. Moc si z té doby nepamatuji, ale později jsme spolu prožili nejednu pěknou i méně hezkou chvíli. Naši nám dali poměrně dost volnosti, a tak jsme mohli vymýšlet opravdu ledacos. Samozřejmě jsme se rvali jako koně, ale o to se máme nyní raději a táhneme za jeden provaz. Máma s námi měla svatou trpělivost a táta nás často brávil do přírody, kde jsme se mohli do sytosti vyřádit. Máma s námi byla dlouhou dobu doma a pak se vrhla na novinářinu, táta byl vždycky umělec – fotil, dělal rámy na obrázky, grafiku, nyní pracuje v divadle Kolowrat.

Celé moje předškolní mládí byla jedna veliká radost, málokdy mi něco zkazilo náladu. Ve školce mě to i chvílkami bavilo, přestože jsem po obědě musel chodit spát. Ze školy si pamatuji útržky – v první třídě jsme měli starší, poněkud uslintanější paní učitelku, která byla sice přísnější, ale i hodná. Pamatuji si, že jsem záviděl dětem z vedlejší třídy, že mají na začátku roku na tabuli obrázek a my nic. Ve druhé, třetí a čtvrté třídě jsme měli velice přísnou paní učitelku Strašíkovou (výstižné jméno), která nás občas pěkně podusila, ale nebylo to tak hrozné. Během těch čtyř let jsem si našel spoustu kamarádů, se kterými se občas vídám doteď. Protože jsme bydleli v Praze, byla naše oblíbená kratochvíle prolézání pražských zákoutí a dvorků v blocích domu. Tehdy se to ještě dalo, dnes by na vás zavolali policii... Spoustu legrace jsme si užili.

Od druhé třídy jsem chodil na hodiny klavíru, což mě moc nebavilo, ale něco jsem se naučil, a také do „Klokánka“, kde jsem se učil gymnastiku, plavání a lehkou atletiku. Byla to celkem zábava.

V páté třídě už byla spousta věcí jinak...

Pracovní list

Zkus zodpovědět následující otázky a zpracovat je do krátkého vyprávění o svých předcích a o sobě:

Čím byli tvoji pradědečkové?

Čím byly tvoje prababičky?

Čím byli tvoji dědečkové?

Čím byly tvoje babičky?

Čím je tvůj otec?

Čím je tvoje matka?

Kde a kdy jsi žila / žil do svých třech let?

Co si pamatuješ ze svého nejranějšího mládí?

Kam jsi chodila / chodil do školky?

Co si ze školky nejvíce pamatuješ?

Co dalšího si pamatuješ ze svého předškolního věku?

Jaký byl tvůj začátek ve škole?

Co tě nejvíc bavilo?

Pamatuješ si něco zvláštního z 1., 2., 3., 4. třídy?

Koho sis našla / našel za kamarády?

Jaké zájmy a koníčky jsi objevila / objevil v průběhu uplynulých let?

Jak tvůj život ovlivnili tvoje prarodiče, rodiče?

Jak tvůj život ovlivnili tvoji kamarádi?

Kdo si myslíš, že má na tvůj život největší vliv?

Čím by ses chtěla / chtěl stát a proč?